

Lecția 9 CE AȘTEAPTĂ DUMNEZEU CA EU SĂ FAC?

„Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.”

Dintre toate ființele vii care sălășluiesc pe Pământ, una singură a fost făcută „după chipul și asemănarea lui Dumnezeu”. În a cincea zi a creației, Dumnezeu a spus: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea Noastră. Dumnezeu l-a făcut pe om după chipul Său; l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut”.

Starea deplorabilă în care a ajuns omul: nesupunere și moarte

Din nefericire, primul bărbat și prima femeie și-au exercitat libertatea de alegere împotriva Creatorului lor. Omul a făcut câteva greșeli îngrozitoare, prin ele intrând în starea spirituală cunoscută în Biblie sub numele de „păcat”. Vechiul Testament spune că intrarea în lume a păcatului s-a realizat prin intermediul lui Adam și a Evei (Geneză 3). Tot de aici aflăm că toate ființele umane ce le-au urmat au păcătuit: „Nu este om care să nu păcătuiască” (1 Regi 8:46). Profetul Isaia le-a spus oamenilor lui Dumnezeu: „Ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărțire între voi și Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Fața Lui și-L împiedică să v-asculte!”

Noul Testament este la fel de clar în judecarea păcatului ca și Vechiul Testament. Apostolul Ioan a scris: „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege” (1 Ioan 3:4). Prin urmare, păcatul este definit ca o încălcare a legii lui Dumnezeu. De fapt, Pavel spune: „Unde nu este o lege, acolo nu este nici o călcare de lege” (Romani 4:15). Dacă Dumnezeu nu ar fi făcut nici o lege, nimic din ce am putea face nu ar fi păcat. Dar Dumnezeu a instituit o lege divină. Iar omenirea a hotărât, nesilită de nimeni, să încalce acea lege. Pavel a formulat din nou ideea din Vechiul Testament, care spunea că toți oamenii sunt păcătoși, atunci când a spus: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Romani 3:23)

Din cauza păcatului, dilema în care se găsește omenirea a devenit foarte serioasă. Profetul Ezechia a strigat: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (18:20a). Încă într-o problemă abordată, Noul Testament este în acord cu Vechiul Testament. Pavel a scris: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit” (Romani 5:12). Apoi el a adăugat că „plata păcatului este moartea” (Romani 6:23). Și Iacov a scris la rândul lui: „Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuș și momit. Apoi pofta când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făptuit, aduce moartea” (1:14-15).

În urma păcatului omenirii, Dumnezeu a pus blestemul morții asupra întregii rase umane. În vreme ce toți bărbații și toate femeile sunt sortiți morții fizice din cauza păcatului lui Adam și a Evei, fiecare persoană moare din punct de vedere spiritual din cauza propriilor sale păcate. Fiecare persoană este responsabilă pentru sine, din punct de vedere spiritual. Punctul de vedere teologic care spune că moștenim vina păcatului lui Adam este eronat. Noi nu moștenim vina; noi moștenim consecințele. Și este o mare diferență între vină și consecințe.

Gândiți-vă, doar ca o ilustrare a ideii de dinainte, la situația unei familii în care un tată bețiv se întoarce târziu acasă într-o seară și, amețit de băutură, își bate cu sălbăticie soția și copiii. Astfel, ei suferă consecința faptului că s-a îmbătat. Dar ar fi absurd să spui că sunt vinovați pentru aceasta! Același principiu este aplicabil și în lumea spirituală. Oamenii într-adevăr mor din punct de vedere fizic din cauza păcatului lui Adam, dar din punct de vedere spiritual mor din cauza propriilor lor încălcări ale legii lui Dumnezeu. În Ezechia 18:20, din

care am citat mai devreme, profetul a adăugat: „Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și nici tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el”.

Remediul lui Dumnezeu pentru păcat

Indiferent de cât de disperată, sau cât de jalnică a devenit starea omului, un lucru este sigur: Dumnezeu nu este obligat să ofere o posibilitate de salvare pentru omenirea nerecunoscătoare care s-a îndepărtat de El, de legea Lui, de dragostea Lui și de mila Lui.

De ce, atunci, este dispus să facă atâtea pentru a salva omenirea din ghearele păcatului? Oricare ar fi răspunsul, sau răspunsurile, nu este nici o îndoială că eforturile Creatorului în folosul păcătosului izvorăsc dintr-o dragoste adevărată. Ca un Dumnezeu iubitor ce este (1 Ioan 4:8), El a acționat dintr-un sentiment de grijă sinceră—nu mânat de interese proprii, ci pentru acelea ale creației Sale. Trebuie să fim sinceri și să recunoaștem că dragostea lui Dumnezeu pentru omenire este complet nemeritată. Scripturile spun clar că Dumnezeu S-a hotărât să ne ofere izbăvirea—să ne arate calea spre casă—deși noi eram necredincioși, păcătoși și „vrăjmași” Lui (citește Romani 5:6-10 pentru a vedea folosirea exactă a acestor termeni). Apostolul Ioan observa plin de bucurie că: „Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi” (1 Ioan 4:10).

Dragostea lui Dumnezeu este universală, El nefăcând nici un fel de discriminări (Ioan 3:16). El vrea ca toți oamenii să fie salvați (1 Timotei 2:4)—dacă și ei doresc asta (Ioan 5:40) -- pentru că nu vrea ca vreunul să piară (2 Petru 3:9). Iar dragostea Sa este veșnică. Citește Romani 8:35-39 și bucură-te! Dumnezeu oferă această dragoste tuturor oamenilor, și totuși unii aleg cu încăpățânare să I se împotrivescă și să-I refuze dragostea minunată.

Planul de izbăvire al lui Dumnezeu

Una dintre calitățile lui Dumnezeu este aceea că El este o Ființă de o sfințenie absolută (vezi Apocalipsa 4:8; Isaia 6:3). Din moment ce El este sfânt, nu poate, și nu va ignora existența păcatului. Profetul Habacuc a scris: „Ochii tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu pot să privească nelegiuirea!” (1:13) Dar, în același timp, un alt atribut al lui Dumnezeu este că este drept în manieră absolută. Virtutea și dreptatea sunt însăși temelia tronului Său (Psalmul 89:14). Adevărul care reiese din faptul că Dumnezeu este în același timp sfânt și drept este acela că PĂCATUL TREBUIE PEDEPSIT!

Dacă Dumnezeu ar fi fost un Creator rece și răzbunător (după cum susțin unii necredincioși), El ar fi putut să-i întoarcă spatele omenirii, lipsind-o definitiv de prezența Sa divină, și nimeni n-ar fi putut să-L împiedice. Dar adevărul este că nu-I stă în fire așa ceva! Creatorul nostru este plin de iubire (Ioan 4:8) și „bogat în îndurare” (Efeseni 2:4). Astfel, întrebarea care apare este: cum ar putea un Dumnezeu plin de dragoste și de milă să ierte omenirea nesupusă?

Pavel a pus această întrebare în Romani 3. Cum ar fi putut Dumnezeu să fie drept, și în același timp să-l ierte pe păcătos? Răspunsul este următorul: El ar fi putut să găsească pe cineva care stea în locul nostru—cineva care să primească sentința Sa în locul nostru, și să suporte pedeapsa destinată nouă. Acel „cineva” urma să fie Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu. El urma să fie o jertfă care să ne țină nouă locul, un sacrificat care trebuia El Însuși să plătească prețul salvării omenirii. Într-unul dintre cele mai emoționante prinosuri scrise vreodată pentru Fiul Domnului, Isaia a rezumat situația astfel: „Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărâdelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor lui suntem tămăduiți. Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de

drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:5-6).

Intenția lui Dumnezeu a fost să-și reverse harul și mila asupra tuturor—prin intermediul vieții și morții răscumpărătoare a Fiului Său (Romani 3:24-26). Membru al Sfintei Treimi în cer, Cristos S-a întrupat într-un om. El a venit pe Pământ sub forma unei ființe în întregime umană (Ioan 1:1-4,14; Filipeni 2:5-11) și a trăit și simțit întocmai ca un om (neprihănit). El a fost ispitit în toate felurile posibile, la fel ca oricare dintre noi, dar nu a păcătuit niciodată (Evrei 4:15).

Planul lui Dumnezeu de a ne izbăvi—ce trebuie să facă omenirea

Oricât de minunat ar fi darul izbăvirii lui Dumnezeu, un lucru în legătură cu el s-ar putea să nu placă multora. Nu este necondiționat. Omenirea trebuie să depună și ea un efort în acest proces. Darul izbăvirii în sine nu cere din partea noastră nici o plată (deoarece prețul a fost deja plătit de Isus Cristos), iar Dumnezeu nu va obliga pe nimeni să se salveze împotriva voinței sale. Dimpotrivă fiecare bărbat sau femeie trebuie să hotărască pentru sine dacă acceptă sau nu oferta de iertare pe care cerurile sunt dispuse să o acorde. Ce e acel „ceva” pe care trebuie să-l facă omenirea pentru a primi iertarea și mântuirea lui Dumnezeu?

În multe ocazii în care a intrat în contact cu omenirea, Dumnezeu a subliniat în mod repetat că dacă omul vrea să fie iertat, trebuie să trăiască „în credință” (vezi Habacuc 2:4; Evrei 10:38; 11:6). Mântuirea a fost disponibilă de-a lungul secolelor, și totuși „a trăi în credință” nu a însemnat niciodată doar „a crede” în anumite lucruri. În schimb, a trăi în credință înseamnă supunere în faptă.

Credința constă în trei lucruri: (1) recunoașterea faptelor istorice; (2) dorință de a I te supune lui Dumnezeu; și (3) ascultare (supunere) din toată inima a ceea ce dorește Dumnezeu. În plus, ar trebui să ne amintim că supunerea nu a presupus întotdeauna același lucru. A presupus întotdeauna supunere, dar supunerea însăși nu a însemnat întotdeauna același comportament.

De exemplu, în primele contacte pe care le-a avut cu omenirea, credința supusă presupunea ca omul să facă jertfe animale pe altar (Geneza 4:4). Mai târziu, Dumnezeu I-a dat poporului lui Israel legea lui Moise (Exodul 20). Sub acea lege, jertfele animale au continuat, împreună cu observanța unor zile de sărbătoare și a unor ceremonii. Credința adevărată, sub oricare lege era în vigoare la acel moment, întotdeauna a presupus ca omul să se supună voinței lui Dumnezeu.

Din Scripturi se înțelege clar că „supunerea în credință” este bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu, iar credința și supunerea sunt dovedite prin fapte. Întregul capitol Evrei 11 este dedicat discutării credinței și supunerii. „În credință” Abel a oferit. „În credință” Noe s-a pregătit. „În credință” Avraam s-a supus. „În credință” Moise a refuzat. Și așa mai departe. Chiar și un cititor întâmplător al bibliei nu se poate abține să nu fie impresionat de eroii credinței despre care se vorbește în Evrei 11:32-40, și de faptele pe care le-au făcut datorită credinței lor. Scriind inspirat de Duhul Sfânt, Iacov a observat că credința, fără fapte, este moartă (2:26). Atunci ce presupune această „supunere în credință” pentru ca să ne asigure mântuirea? Ce trebuie să facă în ziua de astăzi o persoană pentru a fi mântuită?

Trebuie să ne punem acum mai multe întrebări de o importanță covârșitoare. În primul rând, unde găsim mântuirea? Pavel I-a spus lui Timotei: „De aceea rabd totul pentru cei aleși, pentruca și ei să capete mântuirea care este în Cristos Isus, împreună cu slava vecinică”.

În al doilea rând, unde se găsesc toate binecuvântările spirituale? Ele se află numai „în Cristos”. Pavel a scris în Efeseni 1:3: „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Cristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Cristos”.

În al treilea rând, cum poate cineva să ajungă „în Cristos”? Cu alte cuvinte, cum reușește cineva să se elibereze din păcatele care-i condamnă sufletul? Ce fel de „supunere în credință” ne este necesară pentru a obține darul, care nu cere din partea noastră nici o plată, al mântuirii care ne face să fim „în Cristos”?

Drumul spre casă: mântuire prin „supunere și credință”

Singurul mod prin care poți găsi „drumul spre casă” către ceruri este să urmezi întocmai îndrumările lui Dumnezeu. Sunt câteva lucruri pe care Dumnezeu le-a poruncit pe care oamenii din ziua de azi trebuie să le facă pentru a primi darul care nu cere din partea noastră nici o plată al mântuirii pe calea „supunerii în credință”. Potrivit cuvântului lui Dumnezeu, pentru a fi salvată, o persoană trebuie să facă fiecare dintre lucrurile următoare.

În primul rând, păcătosul trebuie să asculte Cuvântul lui Dumnezeu (Romani 10:17). În mod evident, o persoană nu poate urma poruncile lui Dumnezeu dacă nu le-a auzit, așa că Dumnezeu a poruncit ca oamenii să asculte ceea ce a spus El în legătură cu izbăvirea.

În al doilea rând, cineva care este pierdut nu poate fi salvat dacă nu crede ceea ce aude. Așa că Dumnezeu a hotărât că, pentru a fi mântuit, credința în Cristos este indispensabilă (Ioan 3:16; Fapte 16:31).

În al treilea rând, cineva care este pierdut nu poate obține iertarea dacă nu este dispus să se pocăiască pentru păcatele sale și să facă orice este necesar pentru a fi iertat (Luca 13:3). Pocăința înseamnă că o persoană se căiește cu adevărat pentru păcatele ei, și că încetează să mai facă ceea ce știe că este greșit și începe să facă ceea ce știe că este bine.

În al patrulea rând, din moment ce Cristos este fundamentul iertării noastre, Dumnezeu le-a poruncit păcătoșilor care se pocăiesc să-și mărturisească în fața oamenilor credința în Isus ca Fiu al Domnului (Romani 10:9-10).

Totuși, aceasta nu este tot ce a poruncit Domnul. Ascultare, credință, pocăință și mărturisire—oricât de importante și de esențiale sunt—nu îl vor elibera pe păcătos de păcat. Cea mai importantă întrebare este: CUM REUȘEȘTE O PERSOANĂ SĂ SCAPE DE PĂCAT? De multe ori în paginile Noului Testament această întrebare este formulată și se răspunde la ea. Evreii care-L omorâseră pe Cristos au pus această întrebare. Predica lui Petru îi convinsese. Ei erau convinși că erau păcătoși și că aveau nevoie disperată să fie mântuiți de Dumnezeu. Întrebarea lor era următoarea: „Fraților, ce să facem?” (Fapte 2:37). Răspunsul lui Petru nu putea fi mai clar. El le-a spus: „Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre” (Fapte 2:38). Saul, care mai apoi își va schimba numele în Pavel, vestitul apostol al Neamurilor, a avut nevoie de un răspuns la aceeași întrebare. Pe când se îndrepta spre Damasc unde mergea pentru a-i persecuta pe creștini, Saul a fost orbit (vezi Fapte 22). Văzând starea proastă în care se afla, el a întrebat: „Ce să fac, Doamne?” (Fapte 22:10). Când robul lui Dumnezeu Anania a venit la Saul, i-a răspuns la întrebare astfel: „Și acum, ce zăbovești? Scoasă-te, primește botezul, și fii spălat de păcatele tale” (Fapte 22:16).

Prin urmare, care este răspunsul biblic cu privire la cum poate cineva să se elibereze de păcatul care-i condamnă sufletul? Ceea ce recomandă biblia este ca persoana care a auzit Evanghelia, care a crezut mesajul biblic, care s-a pocăit pentru păcatele sale trecute și care Și-a mărturisit credința în Cristos că este Domnul trebuie în continuare—pentru a primi absolvire (iertare) de păcate—să fie botezat. [Cuvântul românesc „botez” vine din cuvântul grecesc „baptizo”, care înseamnă a se afunda, a se scufunda sau a plonja dedesubt sau sub.]

Ulterior, botezul este cel care face o persoană să fie în „Cristos”. Pavel le-a spus creștinilor din primul secol de la Roma: „Nu știți că toți câți am fost botezați în Isus Cristos, am fost botezați în moartea Lui? Noi deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentruca, după cum Cristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi

o să trăim o viață nouă” (Romani 6:3-4). Pavel le-a spus galatenilor: „Toți cari ați fost botezați pentru Cristos, v-ați îmbrăcat cu Cristos” (3:27). Nu e de mirare că Petru a numit botezul „ceea ce mântuiește” (1 Petru 3:21).

Mai mulți dintre cei care au scris în Noul Testament au afirmat că numai atunci când intrăm în contact cu sângele lui Isus păcatele noastre pot fi șterse (Efeseni 1:7-8; Apocalipsa 5:9; Romani 5:8-9; Evrei 9:12-14). Astfel apare întrebarea: Când și-a vărsat Isus sângele? Răspunsul, bineînțeles, este că El și-a vărsat sângele când era pe cruce, înainte de a muri (Ioan 19:31-34). Unde și cum poate să vină cineva în contact cu sângele lui Isus pentru a obține iertarea de păcat? Pavel a răspuns la această întrebare când le-a scris creștinilor din Roma. Doar în cadrul botezului acest contact cu moartea lui Isus, și prin urmare și cu sângele Lui, are loc (Romani 6:3-11). În plus, speranța cea mai mare a învierii noastre—aceea de a fi cu El în ceruri—este legată de botez. Dacă nu suntem botezați, rămânem în păcat. Dacă nu suntem botezați, nu avem nici o speranță să participăm la învierea care poate să ne ducă în ceruri.

Botezul, bineînțeles, nu este nici mai important, nici mai puțin important decât oricare alta dintre poruncile Domnului în legătură cu ce trebuie să facem pentru a fi mântuiți. Dar este esențială, și nimeni nu poate fi izbăvit dacă nu a împlinit-o, la fel cum nu poate fi izbăvit dacă nu crede sau nu se pocăiește. Botezul este o poruncă? Da (Fapte 10:48). Este botezul punctul în care încep să ne fie iertate păcatele? Da (Fapte 2:38; Fapte 22:16; 1 Petru 3:21).

Unii, fără îndoială bine intenționați, îi învață pe oameni că un om este mântuit doar „prin credință”. Oamenii sunt îndemnați doar „să se roage și să-L cheme pe Isus să vină în inimile lor” pentru a fi mântuiți de păcatele lor. Această învățătură este exact opusul a ceea ce ne învață biblia să facem pentru a fi salvați.

În primul rând, biblia ne învață că Dumnezeu nu aude (nu aude în sensul că nu răspunde cu iertare) rugăciunile unui păcătos pierdut (Psalmul 34:15-16; Proverbe 15:29;28:9). Astfel, păcătosul poate să se roage oricât vrea, fiindcă se roagă degeaba; Dumnezeu a spus cum poate o persoană să capete iertarea și izbăvirea. Acest lucru e foarte normal, din moment ce în Ioan 14:6 Isus Cristos ne învață: „Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin mine”.

În al doilea rând, Scripturile ne învață pe larg că un om nu poate fi salvat „doar prin credință”. Iacov, în epistola sa, a remarcat că un om poate fi iertat (sau mântuit), dar nu „prin credință singură” (2:24). [Este de asemenea interesant de observat faptul că Iacov 2:24 este singurul loc în biblie unde este folosită această expresie—„doar prin credință”—și chiar și aici este condamnată.] Și acest lucru este foarte firesc. După cum observase Iacov cu câteva versete mai înainte: „Tu crezi că Dumnezeu este unul, și bine faci; dar și dracii cred... și se înfioară!” (2:19). Nu este de ajuns doar să crezi. Chiar și diavolii cred. Dar ei nu sunt mântuiți (vezi 2 Petru 2:4). Este evident, prin urmare, faptul că doar credința nu este de ajuns să mântuie omenirea.

[Din moment ce vorbim despre responsabilitatea individuală cu privire la izbăvire, trebuie să facem observația că Scripturile ne învață că există persoane care sunt deja izbăvite de Dumnezeu din cauza incapacității lor intelectuale de a-și crea și menține o credință plină de supunere. Copiii neprihăniți (Matei 19:14) și persoanele iresponsabile din punct de vedere mental (Iacov 4:17) se încadrează în această categorie.]

Concluzie

Mesajul biblic—de la Geneză la Apocalipsă—este că omul este într-o stare păcătoasă și are nevoie disperată de ajutor pentru a găsi drumul de „întoarcere acasă”. Lui Dumnezeu nu-I provoacă nici o plăcere moartea celor răi (Ezechia 18:23; 33:11), și dorește cu adevărat să fie cu toții salvați (Ioan 3:16). Dar, pentru a fi izbăviți, ei trebuie să facă exact ce le spune Dumnezeu, întocmai cum le poruncește El. Atunci când cineva aude, crede, se pocăiește,

mărturisește și este botezat pentru a-i fi iertate păcatele, devine creștin—nici mai mult, nici mai puțin. Dumnezeu Însuși îl va adăuga pe noul creștin la singurul trup adevărat al fiului Său—biserica. Copilului lui Dumnezeu care rămâne credincios—chiar și până la moarte (Apocalipsa 2:10)—îi este promisă o coroană de viață și eternitate în ceruri ca urmare a credinței și supunerii sale, a milei și harului lui Dumnezeu (Ioan 14:15; Efeseni 2:8-9; Romani 1:5). Ce perspectivă fericită—să trăiești o „viață îmbelșugată” (Ioan 10:10b) înconjurat de „o pace care întrece orice pricepere” (Filipeni 4:7) aici și acum, iar apoi să fii răsplătit cu o casă în ceruri în lumea de apoi (Ioan 14:2-3). Ce gând aducător de fericire într-adevăr!

Întrebări—Lecția 9

- _____ 1. Omenirea a fost creată după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.
- _____ 2. Isus Cristos a fost aproape perfect, dar până și El a păcătuit.
- _____ 3. Păcatul are ca rezultat moartea.
- _____ 4. Dumnezeu a fost nevoit pună la dispoziția omenirii o modalitate de a fi mântuită.
- _____ 5. Darul mântuirii lui Dumnezeu este întotdeauna necondiționat.
- _____ 6. Nu trebuie să crezi în Isus ca să ajungi în rai.
- _____ 7. Tot ce trebuie să faci un păcătos pentru a deveni creștin este să se roage pentru iertarea păcatelor sale din trecut.
- _____ 8. Nu trebuie să te botezi pentru a fi mântuit.

1. Care dintre următoarele nu este unul dintre motivele pentru care Dumnezeu i-a dat omului posibilitatea de a fi izbăvit?
 - (a) El iubește omenirea
 - (b) Omenirea are nevoie de izbăvire
 - (c) Omenirea merită să fie mântuită
 - (d) El este milos și blând
2. Care dintre următoarele nu este necesară pentru a primi mântuirea?
 - (a) Botezul
 - (b) Mărturisirea
 - (c) Mari donații bănești pentru biserică
 - (d) Pocăința
3. Omenirea a fost creată după chipul și asemănarea cui?
 - (a) A îngerilor
 - (b) A lui Dumnezeu
 - (c) A animalelor
 - (d) A lui Satan
4. Cum spune biblia că o persoană poate să devină în Cristos?
 - (a) Mărturisește
 - (b) Se roagă
 - (c) Oferă bani
 - (d) Este botezată
5. Mântuirea poate fi oferită numai de care dintre următorii?
 - (a) Isus Cristos
 - (b) Buddha
 - (c) Mohamed
 - (d) Krishna

1. Din nefericire, primul bărbat și prima _____ și-au exercitat libertatea de _____ pentru a I se împotrivi Creatorului lor.
2. Din cauza _____, dilema în care se găsește omenirea a devenit extrem de _____.
3. _____ lui Dumnezeu este universală, și El nu _____ în nici un fel (Ioan 3:16).
4. Din moment ce El este _____, nu poate, și nu va ignora existența _____.
5. Singurul mod prin care omul poate găsi „_____” către către ceruri este să urmeze _____ întocmai lui Dumnezeu.

Completați versetele biblice

1. „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu” (Geneza 2:7).
2. „Căci nu este _____ care să nu _____” (1 Împărăți 8:46).
3. „_____ păcatului este _____” (Romani 6:23).
4. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru _____ Cristos, care ne-a _____ cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în _____” (Efeseni 1:3).
5. „Pocăiți-vă”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie _____ în numele lui _____ Cristos, spre _____” (Fapte 2:38).